

Славейчето

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 20 лева предплатени.
Одобрень и препорѣчанъ отъ М-вото на народната просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редактори: ГЕОРГИ КРЪЗОВЪ, РАДКА СТАНИМИРОВА и ВАСИЛЬ СТОИЦЕВЪ

ГОДИНА ШЕСТА
БРОЙ 4
ДЕКЕМВРИЙ 1941

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Владая, 45 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06.

СПАСИТЕЛЪТЪ

Раждането на Исуса Христа, нареченъ Спасителъ на човѣчеството, е единъ отъ най-великитѣ и свѣтли празници, които се празнуватъ съ голѣма радостъ и тържественостъ.

Исусъ Христосъ се роди на земята, за да научи хората на добро, да имъ покаже истинския пътъ къмъ съвършенство и благоденствие. Той дойде, за да спаси хората отъ злото, невежеството и омразата, тия вѣчни и страшни врагове на човѣцитѣ. И каза: „Обичайте се единъ другъ, обичайте и своитѣ врагове, правете добро на тия, които ви мразятъ и презиратъ!“

Кой разбра тия велики думи, кой тръгна следъ него?

Първитѣ ученици на Христа бѣха прости рибари, обикновени хора. Но тѣ разбраха великитѣ му слова, божественото му учение. И тръгнаха следъ него. Дадоха живота си за учението, което Той проповѣдваше и което тѣ продължиха да проповѣдватъ.

Години минаха, докато човѣцитѣ разбраха и приеха учението на Христа и неговитѣ ученици. Сега вече по цѣлия свѣтъ е разпространено това велико учение, което ще донесе спасението на свѣта. Трѣбва само хората да заживѣятъ по думитѣ и примѣра на своя великъ учителъ.

Христосъ се роди, за да ни спаси отъ смъртъ, болести, страдания и да ни даде вѣченъ животъ. И той посочи пътя. „Тѣсенъ е пътя, който води къмъ спасение!“ — бѣха думитѣ му. Но само по този пътъ човѣчеството ще намѣри своето спасение. Да вървимъ по него!

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

Рисунка отъ Сава Георгиевъ

НОВА ГОДИНА

Всрѣдъ гората на клонъ седи малка птичка — пѣсенъ реди:

— Ой, Боже ле, светъ Боже ле, като гледашъ дечицата, съсь сурвачки въ рѣчицата, съ блага пѣсенъ на устата и съсь радостъ въвъ сърдцата, моля ти се, ой Боже ле, туй що искатъ, туй да стане! Миръ и обичъ по земята, — съ деца пълни къщицата, хората — здрави, работни, весели, кротки, имотни. За менъ да има трошици, да храня гладна душица. . .“

Пѣсенъ се носи въ гората на птичка волна, крилата . . .
Радка Станимирова

ПРИЯТЕЛСТВО

Единъ истински приятелъ и другаръ струва повече отъ най-голѣмото богатство, — казва народната мъдростъ. И така е. Пари се лесно печелятъ и лесно се губятъ. Много богати хора сѣ ставали последни бедняци. Но истинското приятелство мъчно се печели. Който веднажъ си спечели единъ истински приятелъ, той го има за цѣлъ животъ. Истинскиятъ приятелъ е по-цененъ и отъ братъ. Въ беда, въ радостъ, при сполука или несполука — все съ него ще сподѣли.

Но, за да има човѣкъ истински приятели, той трѣбва винаги да е готовъ да се пожертвува за тѣхъ. Който обича приятелитѣ си и иска да го обичатъ и тѣ, той трѣбва винаги да е готовъ да имъ помага.

Помагайте си единъ другъ, бждете искрени и честни помежду си! Само така ще бждете истински приятели на своитѣ приятели. Въ приятелството печели онзи, който е готовъ винаги да помага на другитѣ.

ПРЕДЪ РОЖДЕСТВО

Милчо остана сираче доста малкъ. Баща му убиха презъ голѣмата война, а майка му, останала сама, безъ никаква подрѣжка, тръгна да работи чужда работа, поболѣ се и умрѣ, като остави Милча на братовитѣ си рѣце. Вуйчо му Иванъ бѣше добъръ човѣкъ и лесно се съгласи да го прибере при себе си.

— Дето две тамъ и три — си каза той, — като има за тѣхъ, ще има и за него. Но вуйна му никакъ не се

зарадва.
— Не ни стигатъ нашитѣ, ами и чуждитѣ ще хранимъ, — натякваше тя често на мжжа си.
Милчо чуваше тѣзи думи и му ставаше много мжчно, но нѣмаше кому да се оплаче, кому да излѣе болката си, а преглъщаше мжката си съ две скрити въ гърлото съзри.
Вуйна му го караше да работи отъ сутринъ до вечеръ. И докато вуйчовитѣ му деца Ганчо и Пенка спѣха сладко, той ставаше въ тъмно и оти-

ваше да почисти обората, да нахрани прасето, да изкара кравата и да помете двора. А когато вечеръ, капналь отъ умора, сѣдаше да си прочете уроцитѣ, вуйна му пакъ ще му намѣри нѣкоя работа:

— Милчо, я остави книгата, ами иди да донесешъ вода, че се е свършила. Пъкъ за уроцитѣ има време.

И Милчо тръгваше къмъ кладенеца съ котлитѣ на рамо.

Колкото по-голѣмъ ставаше, толкова повече го караха да работи. Когато пъкъ изкара четвърто отдѣление и трѣбваше да отиде, заедно съ Ганча, да се учи въ града, вуйна му каза:

— Стига му толкова, нека стои тука! Какъ ще подържаме двама ученика въ града?

Милчо остана въ село, а Ганча настана въ града, при свои хора, да се учи. Макаръ и да му бѣше много мжчно, Милчо се примири. Нали е сиракъ и толкова му стига. Да бѣха живи баща му и майка му, нѣмаше да бжде така. Сигурно и тѣ щѣха да го

пратятъ въ града да се учи. Нали имъ бѣше едничекъ! Но сега го чака само работа и мжжа.

И Милчо работѣше отъ сутринъ до вечеръ. Вършеше всичко, какво го накарваха.

Но когато наближи Рождество Христово и вуйчови му купиша отъ града нови дрехи за Ганча и Пенка, а него оставиха да ходи пакъ съ скжсанитѣ, мжката му стана много голѣма.

— Нима азъ цѣлъ животъ ще ходя все съ тѣзи дрипи? Не могатъ ли и на мене да купятъ нови дрехи?

Вечеръта, когато вуйна му показваше новитѣ дрехи на Ганча, той каза:

— А на мене нѣма ли да ми купите?

— Я го гледай ти него, — ядоса се вуйна му, — не стига, че сме го прибрали да го хранимъ, да не умре като куче отъ гладъ, ами и нови дрехи иска. Спечели си, та си купи!

Тѣзи думи паднаха като тежъкъ камъкъ на Милчовото сърдце. Цѣла нощъ не можеше да заспи. Ето, утре е Бѣд-

ни вечеръ. Всички радостни ще насѣдатъ край трапезата, само той ще стои като куче отстрани и ще чака да му поднесатъ пакъ само сухъ комахъ. До кога ще бжде това? Цѣлъ животъ ли ще бжде той все руганъ и отритванъ? Пъкъ щомъ ще е така, нека баремъ да е при чужди хора, та да не му е мжжа, като го ругаятъ. И той реши — ако и утре вуйна му пакъ се скара, да тръгне на кждето му очи видяте. Свѣтътъ е широкъ, ще се намѣрятъ добри хора да го прибератъ. Ще имъ работи, ще имъ слугува, все ще му дадатъ нѣщо. Пъкъ може и нови дрехи да му направятъ.

На зараньта Милчо се събуди съ една неясна мжжа въ душата, която се усили още повече, като гледаше какъ Ганчо и Пенка се радваха на новитѣ си дрехи. Ето, довчера ще си легнатъ весели, а презъ нощъта, когато забиятъ камбанитѣ, ще станатъ, ще облѣкатъ новитѣ си дрехи и ще идатъ на черква. А той пакъ ще остане самъ-самичекъ въ къщи!